

— vai — saskaņā ar tā 3. punkta b) apakšpunktu — uzskatīt šīs darbības par “[tādām] drošības un novērošanas [darbībām], kas pieprasa pastāvīgu klātbūtni, lai aizsargātu īpašumu un personas”?

b) Vai pēdējā gadījumā 2. punktā paredzētie nosacījumi, proti, “līdzvērtīgi kompensējoši atpūtas laikposmi” vai “attiecīgajiem darba ņēmējiem [nodrošinātā] pienācīga aizsardzība”, ir jāuzskata par izpildītiem ar tiesību normu, kurā paredzēts, ka personu, ar kurām noslēgti attiecīgi līgumi, darbs brīvdienu un atpūtas centros nevar pārsniegt 80 darba dienas gadā?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 4. novembra Direktīva 2003/88/EK par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (OV L 299, 9. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Verwaltungsgerichts Halle (Vācija) 2009. gada 30. oktobra rīkojumu — Günter Fuß/Stadt Halle (Saale)

(Lieta C-429/09)

(2010/C 24/41)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgerichts Halle

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Günter Fuß

Atbildētāja: Stadt Halle (Saale)

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai no Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 4. novembra Direktīvas 2003/88/EK par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (¹) izriet sekundāras prasījuma tiesības, ja darba devējs (darba devējs civildienesta jomā) ir noteicis darba laiku, kas pārsniedz Direktīvas 2003/88/EK 6. panta b) punktā noteikto robežu?

2) Ja atbilde uz 1. jautājumu ir apstiprinoša, vai prasījuma tiesības rodas tikai no Direktīvas 2003/88/EK pārkāpuma vai arī Kopienas tiesībās prasībai ir noteiktas papildu prasības kā piemēram iesniegums samazināt darba laiku darba devējam civildienesta jomā vai vaina, nosakot darba laiku?

3) Ja pastāv šāda sekundāra prasība, rodas jautājums, vai tā ir vērsta uz brīvā laika kompensēšanu vai uz finansiālu kompensāciju un kādas norādes satur Kopienas tiesības prasījuma apmēra aprēķināšanai?

4) Vai Direktīvas 2003/88/EK 16. panta b) punkta un/vai 19. panta otrās daļas bāzes laikposmi ir tieši piemērojami tādā gadījumā, kāds ir šis, kurā valsts tiesības tikai nosaka darba laiku, kas pārsniedz maksimālo darba laiku, kas noteikts Direktīvas 2003/88/EK 6. panta b) punktā, neparedzot kompensāciju? Ja tā ir tieši piemērojama, rodas jautājums, vai un vajadzības gadījumā — kā ir jānotiek kompensēšanai, ja darba devējs civildienesta jomā neveic kompensēšanu līdz bāzes laikposma beigām?

5) Kā ir jāatbild uz 1.–4. jautājumu attiecībā uz Padomes 1993. gada 23. novembra Direktīvas 93/104/EK (²) spēkā esamības laikposmu?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 4. novembra Direktīva 2003/88/EK par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (OV L 299, 9. lpp.).

(²) Padomes 1993. gada 23. novembra Direktīva 93/104/EK par dažiem darba laika organizācijas aspektiem (OV L 307, 18. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2009. gada 2. novembrī iesniedza Hoge Raad der Nederlanden — Euro Tyre Holding BV/Staatssecretaris van Financiën

(Lieta C-430/09)

(2010/C 24/42)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Euro Tyre Holding BV

Atbildētājs: Staatssecretaris van Financiën

Prejudiciālie jautājumi

Ņemot vērā Sestās direktīvas (¹) 28.c panta A daļas ievadteikumu un a) apakšpunktu, skatot to kopsakarā ar Sestās direktīvas 8. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu, 28.a panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmo daļu un 28.b panta A daļas a) apakšpunkta 1. punktu, gadījumā, ja starp nodokļu maksātājiem, kas rīkojas šādā statusā, attiecībā uz vienu un to pašu